Глава 4. Тернистий шлях, осяяний Божим світлом

- Дощ і лютий вітер відкривають шлях до миру
- Наближення моєї останньої миті на землі
- Тур виступів, окроплений слізьми
- Нарциси
- Галявина під літнім дощем
- Пісня перемоги, що пролунала з Данбері
- Я не залишу вас сиротами

Дощ і лютий вітер відкривають шлях до миру

— Минуло вже 60 років, — сказала одна з моїх давніх (ще з перших днів існування церкви) подруг.

— Існує приказка: «Час схожий на стрілу», — відповіла я, — і це дійсно так. Останні 60 років життя пролетіли та влучили в саму ціль. Роки життя, сповнені труднощів і перешкод упереміш із радістю й успіхом.

У квітні 2014 року ми з подругою брали участь у церемонії вшанування 60-ї річниці заснування Церкви об’єднання. Я розмірковувала над початковою назвою церкви — Асоціація Святого Духа за об’єднання світового християнства — та датою її заснування — 1 травня 1954 року — в крихітному орендованому будинку в Бухак-доні, що в районі Сондун у Сеулі. Зібравшись разом, наші перші члени церкви роздумували над літами, що минули, і висловлювали сердечну вдячність один одному; вони згадували десятиліття труднощів, які ми пережили як брати і сестри однієї родини.

Попри страшну бідність, у якій було засновано Церкву об’єднання, Святий шлюб 1960 року започаткував нову епоху. Із маленької групки членів якоїсь церковці ми виросли сьогодні в глобальний рух, і бачимо, що вчення Божого принципу поширилося в усіх куточках землі. Ось що справжнє диво!

Як Бог зробив це? Ключ до всього — у спасінні шлюбу, єдності чоловіка і дружини, що відображає образ Божий. Так само, як Бог покликав Батька Муна розпочати свою історичну місію в підлітковому віці, Він також призвав Хан Хак Джа, молоду сімнадцятирічну дівчину. Ніхто не міг навіть уявити собі, що Бог обере таку юну особу. Я відчувала, що

одного дня представлятиму всіх жінок — Божих дочок і матерів у світі. Ісус відкрив нам: наречена Небес — це Святе Місто, що сходить з неба. Я прийняла цей поклик твердо й рішуче, вирісши з небесної нареченої до Матері Всесвіту. Тепер ця Мати, яка молиться і прагне Божого благословення для всіх 7,7 мільярда людей на землі, з Божою милістю здатна наблизити настання повсюдного миру.

На початку 1960 року наші члени церкви вирушили на 40 днів місіонерами в усі куточки країни. Ми називали це Рухом нової душі, нового села та нової любові. По всій країні вони запалювали полум’я віри. Близько 600 місіонерів і місцевих членів церкви відвідали 413 сіл, передаючи і практикуючи Боже слово. Упродовж цих сорока днів вони прибирали місцеві дороги, викладали корейську абетку в сільських постоялих дворах під світло гасових ламп, допомагали фермерам і крамарям та передавали Божий Принцип. Долаючи втому і прикрі відмови людей — дехто називав їх єретиками — місіонери виживали, бо їли щоденно лише миску розтертого в порошок зерна. Нерідко були одинаками, які, немов ті тополі, самотньо стояли серед поля.

Із Божою милістю, що більше нас засуджували люди, то швидше наша праця починала давати добрі результати. Незабаром старшокласники і молодь долучилися до просвітницької діяльності, привнісши ще більше енергії, яку було спрямовано на відродження життя в тутешніх селах, їхнього процвітання. Тими днями в Кореї панував такий ентузіазм, що участь у нашій діяльності навіть взяла одна дівчина першого року середньої школи. Щоразу, коли ми проводили це просвітлення, навчання і служіння, сходив Святий Дух. У всіх містах і селах сім’ї пропонували свої просторі вітальні для вечірніх шкіл. Ми навчали грамоті молодих людей і жінок, які не мали змоги відвідувати школу. Прихованими стежками сільських поселень південнокорейським суспільством пронеслася хвиля надії, що дала поштовх суспільному прогресові.

Відтак, починаючи зі середини 1960-х, уряд також розпочав спонсорування програм просвітництва і грамотності в селах по всій Кореї — так званий рух «Се маиль» («Нове село»). Його організатори діяли так, наче нас узагалі не існувало, але, незважаючи на це, ми продовжували. У місті Чунджу члени церкви практично голіруч будували навчальні класи з глиняними стінами для десятків хлопців — чистильників взуття. Згодом ці вчинки стали імпульсом до заснування освітнього фонду «Санхак».

У загальнодержавному масштабі наша робота запалила іскру в молодих лідерах аграрних районів, що спонукала їх створювати сільськогосподарські школи, і це зумовило хвилю модернізації. Деякі з цих шкіл були в авангарді руху за зміну нашого суспільства, поєднуючи технічний і духовний розвій. Як і слід було очікувати, державний рух «Нове село» завдяки адміністративній владі привласнив усе це собі. Позаяк Церкву об’єднання вважали єретичною, то нас просто відсунули вбік. І ліві, і праві голоси й надалі засуджували нас.

Не складно собі уявити, що наші церковні лідери і місіонери пережили чимало важких днів. Не маючи фінансової підтримки, вони вважали за щастя, якщо вдавалося поїсти принаймні один раз на день; про три повноцінні страви протягом дня годі було й казати. Іноді, турбуючись про місіонерів, учні середньої школи потайки залишали клуночки зі своїми обідами, які їм підготували матері, перед дверима наших місіонерів. Коли ж ті усвідомлювали, що учні жертвували своїми обідами, які вони змушені були їсти, то невимовно страждали. Однак розуміючи свою відповідальність за передавання нового розуміння істини, вони опановували себе та глибоко шанували жертви, на які заради них ішли діти.

Ми з чоловіком не просто відправляли місіонерів у різні місця; ми відвідували наші помісні церкви по всій країні кілька разів на рік. Ми брали зі собою їжу, одяг і запаси, які вдавалося зібрати. Цього ніколи не

вистачало, адже чимало інших проєктів служіння та заходів також потребували підтримки, але ми привозили все, що могли. Місіонери-першопрохідці були зворушені до сліз, зустрічаючи нас із чоловіком: ми виходили до них, тримаючись за руки. Ми підтримували і підбадьорювали наших членів церкви, розмовляли з ними, іноді навіть не помічаючи, що настав ранок.

Члени церкви, котрі працювали на американських військових базах, бувало, приносили до церкви шоколад, банани або печиво. Я загортала ці подарунки і клала їх у шафу чи на полицю, щоб потім, коли ми їхатимемо до місіонерів, віддати їм. Якось одна сестра-місіонерка розплакалася, отримавши загорнутий пакунок. Кілька місяців по тому вона приїхала в гості, міцно взяла мене за руку і сказала: «Я привезла цей пакунок на територію своєї місії — і все розділила між нашими членами церкви. Ваша підтримка додала нам сил, коли ми передавали слова Божого принципу». Такі слова завжди сповнювали мене великою радістю.

Місіонерські центри навряд чи можна було назвати церквами. Зазвичай це була одна кімната, а наші місіонери часто були занадто бідними, навіть щоби причепити табличку з назвою. Той, хто заходив до нас, відразу замислювався, чи це справді церква. З одного боку убогий вигляд наших членів церкви засмучував моє серце, а з іншого — я пишалася ними і втішала. «Гнітючі обставини, в яких перебуває наша церква, виглядають жалюгідно для звичайних людей, — делікатно казала я, — але в майбутньому ми здіймемо прапор перемоги і приймемо любов людей усього світу».

Куди би ми не йшли, нам не було соромно. Кого би ми не зустрічали, ми були впевнені в собі. Ми намагалися зареєструвати нашу церкву в уряді, проте нам кілька разів відмовляли через хвилю спротиву, що йшла від традиційних церков, бо ті надсилали держпосадовцям петиції протесту проти нас. Нарешті в травні 1963 року корейський уряд юридично зареєстрував нашу організацію як Асоціацію Святого Духа за об’єднання світового християнства.

1970-ті роки для світу все ще були бурхливими часами. Чвари між Північною і Південною Кореєю загрожували війною, міжнародна ситуація була нестабільною. Комунізм ширився по всьому світу на багатьох фронтах. Знаючи нелюдську жорстокість цього режиму з власного досвіду, ми з чоловіком розпочали дуже успішну освітню ініціативу, яку назвали «Перемога над комунізмом» («Victory over Communism» — VOC). Наш голос був єдиним у світі, бо міг тоді чітко пояснити неправдивість та хиби його матеріалістичної й атеїстичної теорій, надаючи богоцентричну контрпропозицію. VOC зміцнила рішучість і розуміння південнокорейців та невдовзі мала величезний вплив у Японії, яка позбулася вкрай лівих угруповань мирним шляхом.

За таких критичних обставин ми з чоловіком ще раз закликали членів церкви, зокрема, жінок, діяти. Наш Небесний Батько знає силу жінки. Насправді наш рух не розпочався до Святого шлюбу нашої пари, бо ми — сімейний рух, а щоби створити сім'ю потрібні чоловік і дружина. Мій чоловік є передовим у світі поборником жінок як моральних лідерок сім'ї і суспільства. Будучи глибоко переконаними в цьому, ми закликали корейських благословенних дружин пожертвувати своїм сімейним життям на певний час заради місіонерської діяльності — вийти на вулиці, заходячи до урядових залів, церков і храмів, ходити від будинку до будинку, аби через просвітництво розширити можливості людей і підняти їхній патріотичний дух. Дружини відгукнулись. Кожна з них доручила опіку над своїми маленькими дітьми, а деякі — і хворими літніми батьками — своєму чоловікові та вирушила в дорогу.

Мати є центром сім'ї. І коли її немає вдома, навіть день-два, — сім'я страждає. Наші дружини й матері вийшли не на день-два, а на три роки. Батько мусив колисати і годувати дитину, котра просила материного молока, тоді як матір, ридаючи далеко від дому, на місії, зціджувала його з набряклих грудей. Цю місію можна порівняти до трьох років Ісусового громадського служіння або трьох років відбування мого чоловіка в північнокорейському трудовому таборі. Вагітні дружини, які

полишали свої домівки, поверталися додому народити дітей, і за 100 днів знову їхали назад, до своїх місій. Коли матері за три роки поверталися, найменші діти не впізнавали їх, і навіть опиралися. Таку неймовірну сердечну жертву віддавали нашим Небесним Батькам за відновлення світу.

Жінка, коли народжує дитину, відчуває біль під час пологів. Попри це робота акушерки полягає в тому, щоб підбадьорити її тужитися дужче. Подібно до того, як акушерка допомагає в часі появи в новий світ, ми з чоловіком підбадьорювали членів нашої сім'ї об'єднання. Історично щоразу, коли виникала небезпека, корейський народ — селяни й віддані патріоти — захищали свої домівки та свій народ. У такому дусі наші члени церкви піднялись і захищали свої домівки і народ від комунізму. Мій чоловік напучував цих мужніх жінок: «Народ не розуміє, навіщо згуртовуватися зараз, але якщо 30 мільйонів корейців об'єднаються з Церквою об'єднання, то цей народ і ці люди не загинуть».

Благословенні дружини поховали свій біль у душах, адже знали, що виконують місію заради країни. Зрештою, їхня робота дала великі плоди, тож її справді можна вважати найпохвальнішим актом патріотизму. Поки що його приховано від очей в історії нашої нації, але одного дня про це стане відомо.

Коли Церква об'єднання поширилася на інші країни, благословенні дружини у всьому світі почали наслідувати приклад перших корейських дружин і їхніх сімей. Отже, цей вражаючий розділ записано в історії не лише Кореї, а й усіх народів. Усі благословенні дружини стоять на цьому ґрунті і продовжують цю традицію. Це історія про жінок, які жертвують собою заради спасіння країни та світу. Один із перших плодів такої традиції з'явився 20 років по тому, під час нашої зустрічі з Михайлом Горбачовим — тодішнім президентом Радянського Союзу. Адже ці жертви дали змогу викладати молоді колишнього Радянського Союзу наш богоцентричний світогляд і передавати демократичний дух й етичні цінності, які сприяли примиренню Сходу і Заходу та призвели до падіння комунізму. Ще одним таким плодом стала наша поїздка до

Північної Кореї, коли 1991 року ми зустрічалися з лідером КНДР Кім Ір Сеном. Цей ризикований, але абсолютно тріумфальний візит відкрив шлях до діалогу між Північною й Південною Кореєю і підготував міцну основу для нашої роботи на Півночі.

Наближення моєї останньої миті на землі

Наш прорив у Кремлі та Північній Кореї не останньою чергою відбувся завдяки самовідданій праці європейських членів церкви. Одного дня на початку 1980-х років ми отримали лист від одного з них. Наприкінці листа він написав дуже душевні слова: «Моя остання мить на землі наближається. Це останнє вітання, яке я передаю вам, перебуваючи ще тут, на землі. Зустрінемось у духовному світі. Будь ласка, будьте здорові та живіть довго».

Той юнак на ту пору перебував за «залізною завісою» в комуністичній в’язниці, і це був останній лист, який він написав безпосередньо перед стратою. Після прочитання того листа моє тіло заціпеніло, а кров похолонула і наче стала синьою. Сльози навернулися на очі... Я не могла вимовити ні слова. Почувалася тоді, як Ман Бу Сок — відома жінка, що після смерті стала каменем. Я просто завмерла на місці.

Ми з чоловіком потайки тримали у своїх серцях таких людей. Позаяк ми — Істинні Батьки всіх людей, наш шлях, так само, як і їхній, був небезпечним і відчайдушним. Не маючи змоги ні з ким обговорити такі речі, нам доводилося лише мовчки плакати і йти далі з розбитими серцями.

Протягом багатьох років щоразу, коли в Кореї збиралися наші члени церкви, рано чи пізно починалася жвава дискусія щодо стратегії нашого руху.

«Нам уже пора поглянути на весь світ», — казав хтось.
Інший відповідав: «Чи не зарано? У нас навіть немає власної будівлі

церкви тут, у Кореї!».
А згодом і третій долучався до суперечки: «Гаразд, ми збудуємо красиву споруду, але якщо лише в Кореї, то чи сподобається це Богу?».

Звісно, ми з чоловіком знали про ці моменти та добре розуміли, що важливою є не тільки євангелізація на міжнародному рівні, а й побудова сильної церкви в Кореї. Попри це непохитно віддали перевагу «світові» над «Кореєю», тоді як наші перші корейські церкви залишилися в пошарпаних приміщеннях. До 1980-х років у нас не було змоги запропонувати нації жодної пристойної церковної будівлі. Безперечно, члени нашої церкви хотіли мати таке місце, де вони могли би збиратися з гостями і спокійно проводити служби, але його в них не було. Невеликі споруди у формі букви А зі зеленими дахами — все, що ми мали на ту пору. Громадянське суспільство також насміхалося над нами: запитували, чому ми і члени нашої церкви надалі говоримо про відновлення світу, тоді як у самих немає навіть гідної будівлі. З гуманістичного погляду в їхніх словах був сенс, однак вони не знали Божого Принципу. Наша церква ставила перед собою вищу мету — насамперед ми працювали заради людства і світу. Спасіння світу важливіше за нашу місію в Кореї.

1958 року наш перший місіонер перетнув море, щоби дістатися до Японії, а наступного року кілька довірених членів церкви почали місії в Сполучених Штатах. Зважаючи на бідний стан нашої корейської церкви, було майже немислимо розпочати закордонні місії, а надто в Японії і Сполучених Штатах. Однак наша мета виходила за межі того, аби бути суто корейською групою. Щоби підтримати ці нові закордонні місії, батько Мун 1965 року розпочав десятимісячний світовий тур. За цей час він з кількома послідовниками об’їхав кожен штат континентальної частини США, щоби в кожному з них освятити місця для молитов, які ми називаємо «святими землями». Батько Мун зустрів наших місіонерів і молодих членів церкви в Європі, Сполучених Штатах та інших країнах, а також мав зустрічі з видатними громадськими діячами, зокрема колишнім президентом США Дуайтом Ейзенхауером.

Ці події стали імпульсом до збільшення потоку місіонерів об’єднання в Європі, на Близькому Сході та в Південній Америці. Організація т і координування всіх цих місій викликали труднощі як у межах місій, так і в самій Кореї. Нерідко корейські члени церкви, похитуючи головами, казали: «Справи погіршуються».

Але в 1970-х роках Божий Принцип Церкви об’єднання поширився світом. Чимало десятків тисяч молодих людей, послухавши лекції, поривали зі своїм старим життям, щоби присвятити себе Божому провидінню. Незабаром країни світу, наче одностайно зібрали свою енергію, аби протистояти нам. Та наш рух нагадував іграшку іванець-киванець: переслідувачі наздоганяли нас, а ми знову випрямлялися; вони ще раз ударяли нас, а ми знову відпружинювали назад — навіть сильніше, ніж до того.

1975 року ми проводили конференції для місіонерів в Японії та Америці, на яких відбирали молодих людей і відправляли їх у майже 95 країн, окрім тих 30-ти, де вже велася активна робота. У нас було багато причин перенести або уповільнити проповідницьку діяльність, але ми відчували наполегливість і потребу Бога — тому продовжували. Пригадую, як одного пізнього вечора мій чоловік поділився своїми думками: «Завжди будуть причини, через які ми не зможемо їх відправити. І якщо ми не пошлемо їх зараз, то не зробимо цього ніколи. Ніколи не буде жодної миті без труднощів. Треба твердо вирішити, здавалося б, у найважчі часи».

Травень 2017 року: на зустрічі міжнародних місіонерів 1975 року учасники оглядають експозицію їхніх оригінальних звітів та листів, які нині ретельно зберігаються в музеї «Іст-Гарден» в Ірвінгтоні, що в штаті Нью-Йорк

Ця когорта відданих чоловіків і жінок 1975 року представляла не одну країну, а три: Японію, США та Німеччину чи Австрію — країни, які були ворогами під час Другої світової війни. Ми відправили їх групами по троє: японця, американця та німця чи австрійця. Їхня згуртованість між собою стала основою для свідчення і служіння, які принесли великі плоди на десятки років уперед.

На відміну від багатьох християнських місіонерів, котрих відправляли зі США та Європи, наші міжнародні місіонери не отримували ніякої фінансової підтримки від церкви. Вони мали при собі достатньо грошей для того, щоби вижити кілька днів, валізу з одягом і книгу Божого Принципу. Вони не жили в красивих будівлях і оселях, а зупинялися в

крихітних кімнатах чи хатинах. І самостійно повинні були скласти плани місії й працювати спільно, попри різне культурне походження та те, що розмовляли різними мовами. Зіткнувшись із невизначеністю і невідомістю, і ті, котрі вирушали, і ті, хто відправляв, мали бути неабиякими сміливцями, адже розуміли, що кожного місіонера очікує непередбачуване майбутнє.

Наші місіонери присягнулися присвятити 5 років місії, але дехто з них — хто поїхав в Африку та на Близький Схід — залишався там на 20 років і навіть надовше. Раз або два на рік, якщо була змога, вони відвідували Конференцію світової місії в нашому центрі «Іст-Гарден», що в штаті Нью-Йорк.

Якось молода місіонерка, яка прибула на одну з таких конференцій, побачивши мене з чоловіком, почала ридати. Вона зустріла нас уперше. Серця, що воліли плакати від радості і смутку… Що ще ховалося в таких серцях? Однак людиною, яка хотіла плакати найдужче, була я. Проте я знала, що варто мені розридатися —і ця щаслива подія стане океаном сліз. Тому зі серцем сильної матері я натомість обійняла ту молоду жінку.

Наступного дня я узяла всіх місіонерів зі собою і купила їм блузки з шарфами або сорочки з краватками. «Тобі вельми пасує, — сказала кожному з них, а тоді додала: — Ти попрацював дуже старанно». Проте після такої щирої розради я одразу ж просила їх бути сильними, тож наполегливо закликала: «Якщо на шляху Божої волі ви жертвуватимете ще більше, мирний світ настане ще в наші часи».

Уже до завершення таких конференцій місіонери висловлювали свою нову рішучість — втілити Божу волю — і знову вирушали на передову Його провидіння. Донині в моєму серці, сповненому любові, зосталося незмінне захоплення нашими лідерами і родовими місіями, які покинули Батьківщину заради спасіння людства.

Щоразу, відправляючи місіонерів у незнайомі краї, ми з чоловіком трималися за Небеса і щиро молилися за кожного з них. Упродовж 1970—1980-х років Рух об’єднання зіткнувся з потужним протистоянням у всьому світі. Невідомий навіть надіслав погрозу про замінування в навчальному центрі «Бельведер» нашої церкви в Террітауні, що в штаті Нью-Йорк. Однак найбільшу протидію викликали наші публічні промови, мітинги і просвітницькі заходи щодо подолання марксизму-ленінізму в країнах комуністичного блоку. Найдужче ми молилися за наших місіонерів, які поїхали в комуністичні країни, бо знали, що там їх можуть навіть катувати. На жаль, це побоювання стало реальністю.

У країнах за «залізною завісою» такі явища, як нагляд, депортація, стеження і терор були звичним досвідом для наших місіонерів. Зокрема, 1973 року в Чехословаччині поліція заарештувала більшість основних членів церкви. Близько тридцяти молодих людей отримали покарання — позбавлення волі на термін майже до п’яти років; інших звільнили, але репресії тривали. 1976 року у Франції невідомі нападники підірвали нашу церкву Вілла Обле, що в Парижі, поранивши двох членів церкви. Наші французькі члени церкви пройшли маршем від Ейфелевої вежі до Трокадеро, закликаючи до релігійної свободи, і їм вдалося завоювати симпатії багатьох. Урешті, коли виявили, що до замінування були причетні комуністи, видатні лідери, включно з членами Конгресу США, публічно засудили ці нападки на релігію.

Однак траплялися значно жахливіші трагедії. Зокрема, в холодній камері в Братиславі у віці 24 років, в розквіт своєї молодості, загинула Марія Живна — одна з найвідданіших членів церкви Чехословаччини. У грудні 1980 року в Танзанії застрелили японського місіонера Масакі Сасамото, котрий також завершив своє життя як мученик. Багато місіонерів у Сполучених Штатах та інших країнах втратили життя під час збору коштів чи просвітницької діяльності.

Попри ці приголомшливі події місіонери не полишали своєї справи. У 1980-х роках європейські місіонери, які стратегічно працювали за «залізною завісою», назвали свій проєкт — місія «Метелик». Вони

обережно свідчили, незважаючи на постійну небезпеку: за ними стежила таємна поліція, їх затримували, тож ті змушені були залишати країну, або відбувалися ще страшніші речі.

1987 року ми з чоловіком таємно зібрали місіонерів місії «Метелик» у нашій резиденції «Іст-Гарден». Ми слухали їхні зворушливі історії до пізньої ночі, а сльози лилися потоками. Місіонери ділилися душевними історіями, які не могли розповісти навіть своїм батькам, братам і сестрам. Слухаючи ці історії, ми глибоко переймалися тим, за яких суворих обставин їм доводилося працювати.

Позаяк цих місіонерів сприймали за «ворогів держави», їхнє перебування в країні своєї місії було сповнене ризиків, але це лише посилювало їхні молитви та віру в Бога. Якось один із них нам сказав: «Я не знаю, коли і де опинюся в небезпеці. Знаю лише те, що моє життя безпосередньо залежить від Божого одкровення. Якщо назріває небезпечна ситуація, Бог з’являється мені уві сні і вказує шлях, яким я повинен іти».

Коли після нашої короткої зустрічі місіонери від’їжджали, аби повернутися назад до своїх місій, я обіймала їх по черзі і проводжала, махаючи руками, поки було видно. Думки про те, що ці молоді і чисті серцем люди, котрі діяли з глибокої любові до Бога й Істинних Батьків, прямують до земель, нерідко жорстокіших за поле бою, і я навіть не певна, чи зустріну їх знову, викликали в моєму серці болючий щем, а на очі наверталися сльози.

Те, що наших місіонерів переслідували лише за віру в Істинних Батьків, стало справді скорботною реальністю історії, а їхня рішучість іти вперед є по-справжньому героїчною. Обрані члени церкви їздили в усі куточки земної кулі. Незважаючи на страждання і небезпеку, вони бралися за різну роботу: організовували проєкти служіння, створювали школи, забезпечували професійну підготовку, зрошували пустелі, будували фабрики, будинки і засновували громади, збираючи в такий спосіб

необхідні кошти, вони покладалися на власний розум і поміч Небес.

Кожного разу, коли я проводжала місіонерів, які мали намір перетнути незвідані моря і континенти, мені було боляче, що я так мало могла їм дати. Я всіляко заохочувала їх, казала, що коли наші мрії здійсняться, Бог дасть нам щонайбільше благословення. Помітивши, як ці слова впливають на їхню рішучість, я зрозуміла, що духовне підбадьорення сильніше за будь-які фізичні ресурси.

На ранніх етапах поширення руху наші члени церкви були вкрай жалюгідними й нужденними: їх переслідували, заганяючи в безвихідь, викидали з домівок сніжними ночами, а вони слізно молилися перед стінами своїх осель. Їх депортовували з чужих земель, ув’язнювали, у них стріляли і навіть убивали під час збирання коштів. Їм доводилося шукати шлях у пустелі, й тоді вони зводили погляди на нічне небо і зірки скеровували їх; ці вірні душі пробиралися наодинці крізь темні ліси, щоб поділитися Божим словом. Тримаючи своє горе глибоко всередині, ми берегли нашу віру і поширювали переконання. Сьогодні Федерація сімей за мир у всьому світі та єднання проводить заходи в більш ніж 190 країнах, і ця діяльність за мир та істинне сімейне життя проросла із зерен жертовної любові наших місіонерів.

Тур виступів, окроплений слізьми

«Мамо, ви знову збираєте валізу?» — я не відразу відповіла третій дочці Ун Джин. Моя старша дочка, Є Джин, яка саме була поруч і мовчки допомагала мені збирати речі, також запитала: «Мамо, куди ви їдете цього разу?».

Це перше, що запитували мої діти, коли бачили, як я дістаю валізу і починаю пакувати речі. Діти хочуть, аби мама завжди була поруч, бавилася з ними та обіймала. Однак через церковну діяльність, зустрічі з людьми та часті подорожі я більше часу проводила далеко від дітей, ніж разом із ними. Якщо я виймала валізу, щоби зібрати речі, це було сигналом для моїх дітей, що невдовзі я розпочну чергову місію далеко від дому.

Хоча подорожі мають бути приємними, але якщо це була місія, проблеми виникали щойно ми вирушали. Навіть якщо ви житимете в палаці, вам усе одно неспокійно на душі, бо це не ваш дім. Крім того, якщо ще й довірено громадську місію — кожен крок обтяжений великою відповідальністю, яку ви берете на себе.

Упродовж десяти років після Святого шлюбу 1960 року я рідко бувала вдома, тому нечасто жила з комфортом. Я об’їздила всю країну: одного дня могла бути в невеликому селі поблизу лінії розмежування з Північною Кореєю, а наступного вже їхала до віддаленого острівного села, де мала взяти участь у подіях, і проводила час із членами церкви. Моє серце не могло розслабитися ні дня.

1969 року, коли я перетнула океан і опинилася в Японії, це започаткувало моє життя, пов’язане з міжнародними виступами. У мене

був складний графік, однак кожного разу, приїжджаючи до нового міста, ставилася до нової землі, як до своєї, а до людей — як до рідних братів і сестер. Утім я завжди знаходила час купити листівки, і в кінці дня, хоч це часто було далеко за північ, я сідала писати листи своїм дітям, яким так хотілося, щоб я була вдома. Ось один із них.

«Дорогий Хьо Джине!
Я сумую за тобою і хочу тебе побачити. Мій сину, якого я завжди кличу і про якого думаю, до котрого лину і кого обіймаю, мій добрий, милий, дорогий, коханий сину, якого я ніколи не хочу відпускати, я сумую за тобою. Хьо Джине, хоч ми на якийсь час розлучені, ти один із щасливих синів Небес.
Наш шанобливий сину, Хьо Джине! Наш добрий душею і мудрий Хьо Джине, я люблю тебе. Я знаю, що ти станеш шанобливим сином Небес, землі й усього Всесвіту; ти станеш хорошим прикладом шанобливої дитини.
І аппа, й омма дуже засмучені, що занадто зайняті слідуванням Божій волі та маємо так мало часу, аби провести його з тобою. Проте завдяки тобі ми почуваємося надзвичайно гордими і захищеними. Хьо Джине, ти не схожий на інших дітей. Навіть коли ти бігатимеш зі своїми друзями, то повинен пам'ятати, що твоє походження — від Бога, і ти не повинен завдати шкоди Його гідності.
Аппа та омма завжди пишаються тобою. Коли ми найближчим часом зустрінемося, чи матимеш ти зможеш чим здивувати своїх аппа й омма? Аппа та омма мають чудову мрію щодо тебе. Омма чекає на її втілення і завжди молиться за це. Будь здоровий! До зустрічі».

사랑하는 효진아!
하늘 아버지의 사랑 가운데
건강하고 슬기롭게 착하게
무럭무럭 자라서 하늘 앞에
기쁨과 영광을 돌리어라.
또한 너의 말과 행동이 만 사람에
덕을 입히고 사랑과 존경을 받는
하늘 가정의 참 효자 아들이요,
오빠요, 형님이 되기를 비노라.
즐거운 방학이기를.

Той факт, що я не могла проводити багато часу з дітьми через різноманітні громадські обов’язки, завжди обтяжував моє серце. Попри це мої діти були дуже зрілими як для свого віку та добре розвиненими. Якось у мого старшого сина Хьо Джина взяв інтерв’ю репортер газети:
— За що ти найбільше поважаєш свою матір?
Хьо Джин відповів, не вагаючись:
— Я захоплююся любов’ю і наполегливістю матері, бо вона підтримує мого батька і робить його щасливим. Усі матері на світі чудові, але моя мама — особлива, бо абсолютно довіряє нам та підбадьорює нас. Мене завжди глибоко зворушує те, як вона це робить. Це просто дивовижно, що вона народила чотирнадцятеро дітей, хоч завжди була, та й зараз є, зайнятою глобальними справами.

24 грудня 1972 року. Листівка, яку мати Мун надіслала старшому синові Хьо Джину. Тут можна побачити, як він практикується в грі на скрипці

Навіть у найспекотніші літні дні я не купалася в басейні. Це тому, що, як я вже згадувала, народила багато дітей, четверо з них — за допомогою кесаревого розтину. Коли я народжувала нашого шостого сина Йон Джина, то опинилася в небезпеці, бо його голова була дуже великою. Мій чоловік був у Німеччині, і мені сказали, що виникне загрозлива ситуація як для матері, так і для дитини, якщо не почнемо діяти упродовж 30 хвилин, тож у мене не було іншого вибору, ніж погодитися на кесарів розтин. Варто один раз його зробити, народжувати природно вже стає важко. Тому я відчайдушно молилась. Під час цієї молитви переді мною постала сцена розп’яття Ісуса. Мені вдалося подолати біль, тому що я впевнилася, що через народження нового життя переможу смерть, яка нависла над Ісусом на Голгофі. Як і для всіх жінок, народження нового життя було досвідом раю і пекла водночас. Мені було нелегко пережити чотири кесареві розтини, проте кожного разу, коли я народжувала, я була готова померти заради Бога і заради нового життя.

Так само, як і наш будинок жвавішав, коли ми наповнювали його дітьми, наші церкви постійно виникали в містах і селах й поповнювалися новими членами. Однак від самих початків ми не мали на меті створити найбільшу церкву в Кореї. Нашою ціль полягала в тому, аби принести спасіння світу, як справжня церква, яка здатна витерти сльози всьому людству. Тому для досягнення цієї мети я провела кілька світових турне вслід за першим 1969 року. На початку 90-х років я була основною доповідачкою: виступала на мітингах, заходах, зборах і семінарах незлічену кількість разів. Мої сліди можна знайти в усіх куточках земної кулі: починаючи від незнайомих мегаполісів і закінчуючи невеличкими простими селами; від пустель, обпалених пекучим сонцем, до густих джунглів і дивовижних височин. Й у кожному такому місці маргіналізовані групи населення, безпорадні жінки, діти та меншини чекали на мене. І я з нетерпінням чекала зустрічі з ними.

Я знала, що можу запропонувати їм душевний спокій, і кожен мій крок рухав справу побудови миру далі. Розуміння цього дозволяло мені

щовечора повертатися в номер у новому готелі, а на світанку наступного дня продовжувати свою роботу. Звичною справою для мене стало заходити в такий номер у незнайомому місті і подрімати в кріслі кілька годин, або, заплющивши очі, відкинутися на спинку стільця в залі очікування аеропорту. Деколи я приїжджала в місто і їхала назад, не відкриваючи валізи. Я всіма своїми думками була на зустрічі з людьми, які чекали мене.

Коли я вперше виступила в комуністичній країні, то відчула присутність духів, яких було більше, ніж живих людей, які приймали мене. Поки цей регіон брав участь у війні, я поїхала до Хорватії. Увійшовши у свій готельний номер, я знала, що там перебувають і чекають на звільнення душі, які зазнали несправедливої й жалюгідної смерті. Щоби звільнити їх, я провела всенічне молитовне чування.

Коли я їду до Африки, то приймаю протималярійні ліки. Одного разу неправильно виписаний рецепт призвів до серйозних побічних дій, і я заразилася малярією. Мені дошкуляв нестерпний біль і висока температура, проте безперервний графік не залишав часу на лікування. Урешті малярія минула сама собою.

Восени 1996 року я їздила до Болівії, де пережила досвід, який не можу забути. Столиця Ла-Пас — це найвисокогірніше місто у світі, що розташоване на висоті майже 4000 метрів. І люди, які не є місцевими, неабияк страждають від висотної хвороби. Мій виступ мав тривати майже годину, біля мене на трибуні стояв балон із киснем. На жаль, трибуна переверталася щоразу, коли я на неї злегка спиралася. Єдиним виходом було попросити сильного молодого члена церкви тримати трибуну рівно, поки я говорила. Люди були стурбовані, але я посміхалася протягом усього виступу. Я відчувала нудоту, головний біль пульсував у скронях, ноги тремтіли, але я все це ігнорувала. За таких обставин, на межі цілковитого виснаження, я продовжувала виступ, прикусивши верхню губу. Публіка була вражена, а люди хвалили мене за презентацію. Один місцевий чиновник сказав: «Вона справді є людиною, яку послав Бог».

Захід мав приголомшливий успіх. Під час святкування перемоги того вечора я люб’язно тримала кожного учасника за руку. Попри те, що була виснаженою, я підтримувала високий дух заради дорогих гостей, вельми іменитих персон та членів церкви, які приїхали на зустріч зі мною. Усе це стало радісною подією, адже ми підбадьорували один одного. Коли я повернулася додому, мій чоловік, який слухав усі мої виступи по телефону, а пізніше — через Інтернет — погладив мене по спині і висловив свою вдячність: «Де би ще ти могла отримати таке благословення — мати такий успіх у місці, яке розташоване на 4000 метрів ближче до неба?!» — сказав він.

Крім того, що я передавала Боже слово, під час мітингів я також проводила церемонії звільнення духів тих людей, які пожертвували своїм життям. Перемога Істинних Батьків на землі відкрила браму воскресіння в духовному світі. Члени церкви в Австрії навесні 2018 року провели таку церемонію. Якщо ви прямуватимете шляхом уздовж Дунаю на захід від Відня близько двох годин — потрапите до села Маутгаузен. Серед його красивих пейзажів вирізняється центр для відвідувачів, навпроти гнітючої і зловісної будівлі. Ця споруда з високими стінами з товстої сірої цегли викликає сльози гіркого смутку, тому що під час Другої світової війни була концентраційним табором. Там нацисти ув’язнювали євреїв і представників багатьох інших народів. Чимало з 200 000 людей, які пройшли через Маутгаузен, закінчили гідною співчуття смертю.

Споруди, що зосталися, не є реліквіями сімдесятирічної давнини. І ті, хто відчуває справжній біль, — це духи, які затрималися через свою образу в тій в’язниці. Вони можуть воскреснути лише після того, як зцілення та надія Істинних Батьків утішить їх, полегшить їхню гірку образу й смуток.

Було все так: я приїхала до Відня 2018 року, щоби провести мітинг «Мир починається з мене» у віденській концертній залі «Штадтхалле». Подія пройшла успішно. Д-р Вернер Фасслабенд, колишній міністр оборони і

чудовий, уже поважний державний діяч, запросив мене до трибуни — і понад 10 000 людей почули моє послання надії на майбутнє та Європу, яка житиме заради інших. Мене найбільше підбадьорив яскравий дух молоді, котра дала обітницю присвятити себе справі миру. Однак наступного ранку за сніданком декілька наших європейських лідерів підійшли до мене зі серйозним питанням і особливим запитом: щоб я дозволила церемонію звільнення в Маутгаузені. Вони чули про те, що я молилася за звільнення жертв рабства на острові Ґоре в Сенегалі, і попросили мене поширити таку ж небесну благодать на жертв нацистських переслідувань.

Я послала спеціальних представників для проведення церемонії звільнення в Маутгаузен. Вони піднесли лілії, які символізують вічну любов, виголосили спеціальні молитви, а також відчинили браму, щоби полегшити страждання цих мученицьких душ. Вони молилися, аби люди, які зараз перебувають у духовному світі, могли звільнитися від свого смутку й образи і стати духами абсолютного добра, які знайдуть свій шлях у сферу благословення і радості, що їх Бог приготував для всіх нас.

Спорудження меморіалів — важлива справа, адже людям треба давати знання про історичні помилки. Однак найвищим пріоритетом для тих, хто жив, страждав і несправедливо помер до нас, є звільнення їх від гіркої туги та гніву.

Де б я не була, люди, які мене навіть не знають, міцно тримають за руки і не бажають відпускати. Їхня туга, спричинена моїм від’їздом, глибоко закарбувалася в моєму серці. Багато людей хочуть бачити мене і після того, як ми якийсь час проводимо разом, і відчувають порожнечу, коли я їх залишаю. Це тому, що Небеса пов’язали нас. Наші прабатьки полишили обійми Бога 6000 років тому. Єдинородний Син і Єдинородна Донька знову з’єднують небо, землю і людство та скеровують людей жити істинним життям. Ось чому коли деякі люди зустрічають Єдинородну Божу Доньку, їм на очі навертаються сльози.

Аби передавати Божу любов, я проїхала сотні і тисячі кілометрів за кількадесят років. Хоч мої подорожі нерідко бували надзвичайно важкими, я завжди була щасливою. Адже мої слова і ті враження, які вони справляють, ніколи не зникнуть безслідно. Щодня вони будуть примножуватися, даючи плоди, що живитимуть цей світ навіть за його межами.

Нарциси

«Що означає “Бельведер”?» — запитала я нашу першу місіонерку в Сполучених Штатах. «Італійською, — відповіла вона, — це означає “красивий, чудовий краєвид”». Докторка Ян Ун Кім була професоркою, кореянкою, котра здобула освіту з методистської теології в Канаді. Вона приєдналася до нашого руху, бо її спрямував Ісус. Мобілізувавши американських членів церкви для збору необхідних коштів через продаж свічок, ця віддана місіонерка підготувала тренувальний центр для нашого міжнародного руху. Цей чудовий маєток на річці Гудзон у Террітауні, що в штаті Нью-Йорк, отримав назву «Бельведер». Мені сподобалася назва, адже вона пасує місцю, де люди можуть глибоко відчути Божу любов у спокійному та мирному оточенні.

Із 1972 року, серед прекрасних дерев і розлогих галявин «Бельведера», наші американські члени церкви та гості слухали лекції з Божого Принципу — спершу 2 дні на вихідних, які згодом сягали і 100 днів. Мій чоловік щонеділі читав там проповіді о 6 годині ранку. Часто-густо наш тренувальний центр був переповнений молодими людьми з усього світу, які приїхали на зустріч із нами.

Ще на початках я посадила жовті нарциси в «Бельведері», а також у резиденції та конференц-центрі Іст-Гарден, що розташовані неподалік. Чому нарциси? Нарциси — провісники весни. Ці перші квіти, що пробилися крізь замерзлу землю, витримавши зимовий холод, віщують настання тепла і нового життя. Мене завжди вражало провидіння матінки-природи, як-от міцність паростків, які з’являються там, де ще лежить сніг. Троянди і лілії, які цвітуть навесні чи в середині літа, — прекрасні, але найбільше я ціную маленького нарциса, чиє скромне, невибагливе цвітіння розвіює чари холодної зими. Позаяк мене покликано бути Єдинородною Донькою та Істинною Матір’ю, мій шлях пролягає крізь щільні лещата людського гріха, через які я маю пробитися і допомогти принести Боже благословення світові. Я часто

відчуваю схожість із цією чарівною квіткою.

Було приємно повернутися в «Бельведер» влітку 2016 року на особливу подію. Було 1-ше червня, й американські члени церкви відзначали 40-річчя мітингу «Боже, Благослови Америку!» на стадіоні «Янкі». Той мітинг 1976 року став для нас пам’ятною подією, бо саме тоді мій чоловік проголосив відповідальність Америки як Богом підготовленої землі, що мала об’єднати всі раси, нації і релігії через свій християнський дух і основу.

Той факт, що Бог покликав корейський рух, Церкву об’єднання Мун Сон Мьона і Хан Хак Джа, щоб нагадати Америці її призначення, виглядає дещо іронічно. Слідуючи за Богом, ми прагнули що є сили розбудити Америку, яка потопала в хаосі і розбещеності. На ту пору Батько Мун і я були відомі тільки як засновники нового релігійного руху зі Сходу. Сьогодні, за пів століття, я почуваюся так само, як і тоді — в розпачі, плекаючи надію на зародження Божого глобального царства миру.

З відкритою душею я була дуже вдячна сім’ям, які зібралися того дня в «Бельведері» на святкування 40-річчя. Усі ці люди були морем нарцисів. Адже 1976 року їм було по двадцять років, а тепер вони були тут разом зі своїми дітьми й онуками. Настала мить, коли ми заспівали «You Are My Sunshine» («Ти моє сонячне світло». — Приміт. перекл.). Це проста пісня, але я ніколи не забуду її; адже для мене і всіх, хто зібрався того дня, вона має дуже глибокий зміст. Мене переповнювали емоції, тож, мовчки медитуючи, я переживала спогади, що нахлинули.

Попри все пуританський дух пошуку Бога та релігійної свободи народили Сполучені Штати Америки. Проте згодом в Америці виникла егоїстична і нездорова культура, яка витіснила первинне прагнення Божої волі. Традиційному християнству бракувало духовних ресурсів, аби запобігти зростанню статевої аморальності й матеріалізму. Прибувши сюди в грудні 1971 року, ми з чоловіком спільно з нашими

членами церкви вклали всі сили, щоби воскресити дух заснування Америки і пробудити американців до їхньої, Богом даної, відповідальності. Бог мріє, щоб усі люди світу із вдячністю жили в мирній щасливій царині Божої любові. Ми розуміли, що маємо започаткувати революційну шімджон культуру, аби втілити цю Божу мрію. Це і стало поштовхом до проведення нашого фестивалю 1 червня 1976 року на стадіоні «Янкі».

1976 рік ознаменував 200-ту річницю від дня заснування Сполучених Штатів. Як громадяни Республіки Корея, яка значною мірою зобов'язана своїм існуванням Сполученим Штатам, ми любимо Америку. Із 1972 року мій чоловік виступав із промовами по всій Америці, наполегливо виголошуючи: «Бог послав мене в ролі лікаря і пожежника, щоб урятувати Америку». Ми вірили, що американці — обрана нація, тому темою нашого фестивалю 1976 року обрали «Боже, благослови Америку!». Ми підняли наш голос, щоби кричати, що Богові потрібна Америка, щоби подолати комунізм і відновити мораль, орієнтовану на сім'ю.

Протягом квітня—травня 1976 року наші члени церкви у всьому світі молилися за успіх на стадіоні «Янкі». Добровольці з'їхалися до Нью-Йорку з усієї Америки, а також із Японії та Європи, щоби запрошувати людей взяти участь. Вони, сповнені ентузіазму, невтомно вкладали всі свої сили. Ми намагалися за ці два місяці розбудити сплячого гіганта, щоб відродити демократичний світ, протидіючи впливові комунізму та культури наркотиків і вільного сексу, котрі руйнували моральну складову американської молоді. Ми розглядали двохсотріччя як роздоріжжя, подію, яка би дала знати, чи зможемо ми змінити напрямок Америки. Завдяки наполегливій праці наших членів церкви люди з трьох штатів навколо Нью-Йорку та наші прихильники з інших штатів і країн прибули на подію.

Того першого дня червня зібралися й інші. Так само, як і в Кореї, де справа — християни, а зліва — комуністи зчепилися через свої звинувачення і напади, за межами стадіону «Янкі» демонстранти

кричали, верещали і всіляко насміхалися над нами. Поліція не впоралася, тому ми відправили багатьох наших основних членів церкви зі своїх місць, щоби ті оточили натовп супротивників і дозволили мирно увійти понад 50 000 прихильників.

1 червня 1976 року: фестиваль «Боже, благослови Америку!», стадіон «Янкі», Нью-Йорк

Однак, як свідчить історія, справжня драма стадіону «Янкі» розгорнулася не на акціях протесту. Насправді драмою стала погода. Навіть незважаючи на те, що небо затягнуло хмарами, тисячі людей залишилися на своїх місцях, а ще більше тисяч входило на стадіон. Плакати і всі вказівники, звукову систему та сцену було встановлено; музична група і хор були на місці.

Раптом зі сторони Лонг-Айленду почала періщити сильна злива. Здійнявся лютий вітер, лив дощ, транспаранти «Боже, благослови

Америку!» позривало зі стінок довкола поля, всі наші плакати намокнули вщент. Вітер позривав обладнання на сцені. Люди промокнули до нитки. Панував невимовний безлад. А біля стадіону натовп опонентів кричав і верещав, закидаючи нас всілякими безглуздими насмішками.

Члени Церкви об’єднання направляють натовп, співаючи «You Are My Sunshine» — пісню, що створила диво

Мабуть, кожен запитував себе: «Чи справді Бог із нами? Чи це все дійсно є частиною Його плану?». Відтак один із наших молодих американських лідерів стрибнув на лаву домашньої команди, підняв руки, наче диригент перед оркестром, і почав співати що є духу: «Ти моє сонечко, єдине сонечко. Ти робиш мене щасливим, коли небо сіре».

Це було наче сигнальним спалахом. Усі єдинодушно почали співати: «Ти моє сонечко, єдине сонечко!». Чудовий спів залив увесь стадіон. Сльози радості, змішані з краплями дощу, котилися з облич. Літня злива,

критика з боку опонентів і наші спроби захистити обладнання — усе це тільки зміцнило наш дух. Незважаючи на те, що ми були мокрими, ніхто не шукав сховку. Небо стало тим прихистком, що об’єднав людей усіх рас, націй і релігій, які заповнили стадіон.

Спів той був умовою віри та єдності й зворушив Бога. Небо над стадіоном почало ясніти. Темрява, що огорнула небо і землю, вмить розсіялася. Визирнули сонячні промені — і фестиваль, який, здавалося, було зірвано, повністю відновили. Наші волонтери пронеслися сценою, зібрали все обладнання і розчистили землю від плакатів, що попадали. Відтак, коли сонце всіх зігріло, програму було розпочато.

Перед тим, як вийти на сцену, мій чоловік молився. Тоді взяв мене за руку і сказав: «Завдяки твоїй щирій посвяті і молитві я сьогодні виходжу на сцену». Посмішка вдячності мого чоловіка була теплішою за сонце, що пробивалося крізь хмари. Я справді відчула, що ми і вся наша світова сім’я пронизали темряву. Будучи на межі смерті, ми воскресли до світлого майбутнього для неба і землі. Я витерла холодні краплі дощу з обличчя і підбадьорила його, обійнявши.

Ми мали сильну віру в Бога і в спасіння світу, тому й не втратили мужності, бо усвідомлювали, що Бог із нами. Якщо порівнювати з труднощами й утисками, з якими ми стикалися на своїй Батьківщині до приїзду в США, — це було ніщо. Ми перетворили вигуки опозиції на пісні слави. Проливний дощ і пориви вітру знищили наші плакати, але не нашу любов.

Коли мій чоловік вийшов на сцену, глядачі зустріли його голосними оплесками. «Хто такі справжні американці? — запитав він. — Справжні американці — це ті, хто має світову душу. Справжні американці — це ті, хто вірить в єдину сім’ю людства, що виходить за межі раси і національності, — і на те є Божа воля. Справжні американці — це ті, хто пишається такими міжнародними сім’ями, церквами та країною, сформованою з усіх народів». Із вірою та мужністю фестиваль провели з великим успіхом.

За 30 років, у червні 2006 року, в нашому розгалуженому комплексі на озері Чонпьон у Республіці Корея, наш рух відкрив світову столицю — палац Чонджонгун. У його садах я не садила троянд та лілій. Я посадила нарциси. І щороку навесні, коли я бачу, як жовті квіти визирають з-під снігу, який поволі тане, то з ніжністю згадую подію на стадіоні «Янкі».

Нарциси, які протистоять вітрові і снігу, є символом появи нового життя. Їхні яскраві маленькі пелюстки кольору сонячного світла — перша ознака того, що нарешті настала весна. Вони завжди будуть тут, в особливому місці моєї душі. Для мене вони уособлюють красу і мир, що розквітли в нашому русі в усьому світі. Попри те, що ці квіти такі тендітні, вони несуть у собі енергію нового життя, яка змушує нас забути, що колись була зима.

Галявина під літнім дощем

Американський письменник Дон Делілло у своєму романі 1991 року «Мао II» описав масові весілля Руху об’єднання як відкриття нового розвитку людства. Цікаво, що він змалював і нашу церемонію Благословення 1982 року в «Медісон-сквер-гарден», немов вона відбулася на стадіоні «Янкі». Пан Делілло описав ту єдність і гармонію серед тисяч молодих пар, які присвячують свій шлюб і сім’ю Богові, й зауважив: «Ми всі — муністи або повинні ними бути».

У ті часи нас називали (часто неприязно) «муністами». Цю назву придумали ЗМІ, бо наша група була новою і цікавою людям. Проте незалежно від того, як нас тоді називали, пан Делілло усвідомив щось дійсно глибоке. Я впевнена, що мільйони американців мали схожі відчуття. Кожна людина повинна взяти участь — і одного дня візьме — в Благословенні на шлюб заради миру у світі.

Коли ми з чоловіком прибули до США в грудні 1971 року, за п’ять років до мітингу на стадіоні «Янкі», ми побачили, що світ просто дрейфує океаном, не маючи ні мапи, ні компаса. Загроза комунізму зростала, а християнство слабшало. Дійшло до того, що християнські богослови виправдали комунізм. Молодь безцільно тинялася, зваблена сексуальною спокусою і хибною свободою, яку «підігрівала» реклама протизаплідних пігулок. Здобуті кров’ю і потом віруючих людей, які перетнули Атлантику, ризикуючи власними життями, в пошуках свободи релігії, Сполучені Штати порушували заповіт, який дав Бог.

З моменту прибуття в Америку ми кинулися працювати, сповнені небесною енергією. Дедалі більше молодих людей не лише в Сполучених Штатах, а й у західному світі долучалося до нашого ідеалістичного вчення. Від усієї душі ми ділилися з ними викликами, що поставали перед світом, та обов’язком, який ми прагнули виконати разом із учасниками.

«Демократичний світ зіткнувся з разючою кризою через загрозу комунізму, — пояснювали ми. — Ми маємо цілковито присвятити себе, щоби подолати її».

Упродовж двох місяців після приїзду ми з чоловіком були в турне з виступами по семи містах, мобілізовуючи членів церкви в Нью-Йорку, Філадельфії, Балтиморі, Вашингтоні, Лос-Анджелесі, Сан-Франциско та Берклі. Спочатку було важко, але перед тим як дістатися до Каліфорнії, ми збирали переповнені зали під час наших трьох вечірніх виступів.

У цих містах дехто з молоді, яка відвідувала наші заходи і виступи, присвятив себе нашій справі. На початку 1973 року в нас було декілька мобільних команд, які їздили автобусами по всій країні, а також будинки наших центрів у більшості штатів. Із цих груп, підкріплених енергійними лідерами та членами церкви з Японії та Європи, включно з Корейським народним балетом, ми створили «Хрестовий похід за єдиний світ» і хор «Інтернаціональні співаки Нової надії». Нам подобалася їхня пристрасть і бажання нести вчення світові.

Завдяки завзятості мого чоловіка 1972 року, через рік після прибуття в США, ми запустили напрочуд багато проєктів. Зокрема, скликали перше засідання Міжнародної конференції за єдність наук у готелі «Волдорф Асторія» в Нью-Йорку. Ми відкрили американське відділення Всесвітньої академії професорів за мир та зміцнили вже існуючий Фонд лідерства свободи, присвячений перемозі над комунізмом. Також у «Бельведері» ми навчали сотні молодих членів церкви жити відповідно до Божого слова. Восени 1973 року ми разом із нашими мобільними командами й місцевими центрами, цього разу добре підготувавшись, провели другий національний тур виступів у 21 місті. У кожному з цих міст ми організовували банкет для громадських лідерів і духовенства, на яких чимало мерів відчинили двері своїх міст. Відтак проводили три вечірні публічні обговорення — про Бога, Америку і майбутнє християнства.

На ту пору Америка опинилася в кризовому становищі. 1972 року Річарда Ніксона було обрано на другий термін президентства

переважною більшістю голосів, але вже за рік народні настрої обернулися проти нього. ЗМІ та політичні опоненти пана Ніксона вимагали, щоб він пішов у відставку через справу Вотергейта. А потенційні союзники не мали сили його захищати. Навіть християнські лідери відступили й мовчали.

Тим, хто висловив свою думку, був мій чоловік. Наш рух видав статтю «Америка в кризі. Відповідь на Вотергейт: пробачте, любіть, об’єднайтеся» у 21 провідній газеті. Йшлося не лише про прощення президента Ніксона, як казав Батько Мун, а про прощення, любов і єднання країни заради світу.

На пана Ніксона було покладено обов’язок виграти війну у В’єтнамі і тримати комунізм за межами Південно-Східної Азії. Натомість комуністичні осередки заплутували американську громадськість, влаштовуючи демонстрації проти нього в університетських містечках і навіть на Національній алеї. Прагнучи пробудити пошану до Бога і розпалити серця американців, які були спраглі до праведності, наші члени церкви почали проводити маніфестації за Бога і гідність американської верхівки влади. Ми привернули увагу ЗМІ, і сам президент це помітив.

На початку 1974 року президент Ніксон надіслав нам запрошення на зустріч із ним у Білому домі. Пан Ніксон був стурбований, позаяк усвідомлював ймовірність імпічменту. Тоді члени церкви заполонили Білий дім молитвою, а мій чоловік радив йому бути сильним, визнати всі провини і закликати до національної молитви, єдності й оновлення.

18 вересня 1974 року: мітинг «Нове майбутнє християнства», «Медісон-сквер-гарден», Нью-Йорк

Після зустрічі з президентом ми знову вирушили в дорогу — цього разу виступити в 32 містах, попередньо відвідавши 50 штатів, включно з Аляскою і Гаваями. Спочатку більшість американців були спантеличені тим, що чули про християнського лідера зі Сходу. Проте знати нас — означає любити нас. Тож куди б ми не їхали — завше зворушували людей, і вони черпали з нашого послання щось цінне. Громадський інтерес зростав з кожним днем, а з ним наступали й незгоди.

Останнє турне тієї епохи ми розпочали з Нью-Йорка — першого з восьми міст, виступивши 18 вересня на мітингу «Нове майбутнє християнства» в «Медісон-сквер-гарден». Це була перша дійсно велика зала, яку Церква об’єднання хотіла зібрати, — і подія мала неймовірний вплив. Понад 30 000 людей заповнили будівлю, а ще 20 000 довелося заборонити вхід усередину.

Ні хвилини не відпочиваючи, ми провели ще більше мітингів, які вплинули на світ. Переконання в тому, що ми здатні збирати великі арени, пробудила в нас ще більшу вдячність Богові, нашому Небесному Батькові, і нашим членам церкви, які були й досі є відданими Божому принципу і провидінню Небес. У розпал такої діяльності в Кореї ми показали силу Руху перемоги над комунізмом (VOC), коли на мітинг на острові Йоідо, що в Сеулі, зібрали 1,2 мільйони людей. Це призвело до загальнонаціонального руху за возз'єднання Північної і Південної Кореї в 1980-х роках. Вчення перемоги над комунізмом поширилося поза межами Японії й Азії. Через Конфедерацію асоціацій за єдність Південної і Північної Америки (CAUSA) лідери західної півкулі, включно з керівниками країн Латинської Америки та 70 000 представниками духовенства, відвідали семінари CAUSA.

7 червня 1975 року: світовий мітинг за свободу Кореї, майдан Йоідо, Сеул

Фестиваль 1 червня 1976 року на стадіоні «Янкі» став першим етапом масштабного фестивалю «Боже, благослови Америку!», який ми організували на честь двохсотріччя заснування Сполучених Штатів. Після такого успішного заходу ми вирішили не зволікати, тож уже за три місяці, у вересні, провели наступний мітинг у Вашингтоні, що в окрузі Колумбія, біля монумента Джорджу Вашингтону. Не дивно, що члени уряду США, керуючись негідними мотивами, працювали зі забобонними релігійними лідерами та «антисектантськими» групами, які терзали батьків членів нашої церкви, щоб ті почали атакувати нас з усіх боків. Повсякчас шукаючи суперечливі моменти, засоби масової інформації також формували свою аудиторію за допомогою публікацій та новин, що зневажали і критикували нас.

Проти нас на мітингах на стадіоні «Янкі« і біля пам’ятника Вашингтону виступило понад 30 опозиційних груп, зокрема і Комуністична партія США. Однак не маючи й тіні страху чи думки про відступ, ми з чоловіком відкинули особисту безпеку і присвятили своє життя майбутньому Сполучених Штатів. Ми вклали все, що мали, аби пробудити американський народ і церкви, розповідали про реального Бога, біблійну істину та надважливість шлюбу й сімейного життя, що ґрунтуються на Бозі, і є поза расовими, національними і релігійними бар’єрами. Проголошення цього послання на величезному просторі Національної алеї було нашою метою, і ніщо не могло змусити нас передумати.

18 вересня 1976 року: фестиваль «Боже, благослови Америку!» біля монумента Джорджу Вашингтону, місто Вашингтон, округ Колумбія

Після тривалого очікування, за 40 днів до мітингу, уряд надав дозвіл на проведення заходу на Національній алеї. Долю визначено. Мені здавалося, наче я входжу в безводну пустелю, де до оазису чимчикувати сорок днів, однак емоційно здавалося, що вони тривають довше, ніж 40 років.

Куди б я не йшла, що би не робила та з ким би не була — я могла думати лише про мітинг. Я була така захоплена цим, що нерідко плутала сніданок з вечерею, вечерю зі сніданком, а обід взагалі пропускала. І, думаю, була така не одна.

Мета мітингу полягала не в тому, аби популяризувати Церкву об’єднання чи оприлюднити ім’я Мун Сон Мьона і Хан Хак Джа, а, навпаки, його проведення вимагало від нас чималої духовної та фізичної самопожертви. Нас повідомили про можливий терористичний напад,

але ми не злякалися.

Урешті-решт настало 18 вересня 1976 року. Наш мітинг, присвячений 200-й річниці заснування Сполучених Штатів, проходив на величезній площі перед пам’ятником Вашингтону. Ми з чоловіком прокинулися рано-вранці, щиро помолилися і попрямували до Національної алеї з душею, холоднішою од тієї, що з нею смертник іде на шибеницю — не через страх за себе, просто ми розуміли, що від результату мітингу докорінно залежало провидіння.

До обіду на алеї мирно зібралося понад 300 000 людей, сповнених надії і вдячності. Це було дійсно грандіозне та неймовірне видовище. Американські ЗМІ, уряд і деякі релігійні структури виступили проти Церкви об’єднання, але ми змогли подолати всі ті виклики.

Мешканці скромних американських кварталів у Річмонді, Вашингтоні, Балтиморі, Вілмінгтоні, Філадельфії, Нью-Йорку, Нью-Гейвені, Бостоні й інших зібралися задля Бога та заради Америки. Саме завдяки їхній участі мітинг біля пам’ятника Вашингтону пройшов із приголомшливим успіхом. Наші члени церкви орендували всі можливі автобуси, наявні на Східному узбережжі — понад тисячу, однак усе одно кусали лікті, адже було так прикро, що сотні потенційних учасників не змогли дістатися до місця проведення через відсутність транспортного забезпечення. Усе це стало свідченням любові американського народу до Бога і своєї країни; любові, полум’я якої розпалили Істинні Батьки. Ми направду відчули: в Америці Бог живий.

Ми з родиною емігрували до цієї незнайомої землі і пройшли там нелегкий шлях. Наша перша кампанія завершилася тим, що ми успішно провели три мітинги: у «Медісон-сквер-гарден» 1974 року, на стадіоні «Янкі» та біля пам’ятника Джорджу Вашингтону 1976 року. Наша щира і віддана молитва запалила світло, що розсіяло темряву. Це світло вийшло далеко за межі відкритих сердець людей, котрі відвідали ці заходи, та осяяло всіх американців й інших людей у нашому

глобальному селі.

Зрозуміло, що американці не одразу доброзичливо прийняли нас із чоловіком, вихідців із Далекого Сходу. Вони вперше чули про такі поняття, як «Божий Принцип» та «Істинні Батьки». Тільки з однієї причини ми змогли всього за чотири роки після приїзду отримати таку масштабну і глибоку підтримку. Річ не лише в тім, що наше послання мало сенс: просто воно знову пробудило релігійний погляд, на основі якого Сполучені Штати Америки зародилися. Саме це спричинило такий резонанс. Наші молитви і щира відданість, наше послання про важливість сім'ї, яке закликало молодь до відродження моральних почуттів і прагнення досконалості істинної любові у своїй спільноті — ось що зворушило серця американського народу, тому що це первинний погляд, на ґрунті якого будували цю країну.

Багато молодих людей зрозуміли, що Божий Принцип — це істина, і приєдналися до нашого сімейного руху. Для цих братів і сестер Принцип став віссю, коренем їхнього життя. Ділячись Принципом з усіма — від молоді, що ходила з наплічниками Західним узбережжям, до лідерів еліти в університетах та уряді, — вони здобули підтримку людей усіх рас і професій, незалежно від віку та рівня освіти. Ми з чоловіком вирушили в турне Сполученими Штатами, щоби підбадьорити та надихнути не лише громадськість, а й наших членів церкви. Ми закликали їх засновувати школи, створювати газети, здобувати докторські ступені, поєднувати різні культури за допомогою програм, як-от «Маленькі ангели», танцювальних труп та рок-гуртів, збирати кошти, стукаючи в двері компаній і домівок, створювати домашні церкви, займатися риболовним бізнесом та відкривати ресторани, а також організовувати проєкти волонтерського служіння. На кожній стежці, яку ми прокладали, текли кров, піт і сльози місцевих і міжнародних місіонерів на передовій. Я повсякчас молилася за них.

2016 рік: 40-річчя мітингу на стадіоні «Янкі», «Бельведер», Нью-Йорк

Святкування 40-ї річниці мітингу на стадіоні «Янкі» влітку 2016 року пригадало мені всю цю історію. Виринувши зі спогадів, я побачила перед собою сотні щасливих міжнародних сімей, які зібралися на галявині в «Бельведері». Піднявшись на трибуну, я опанувала емоції, пов’язані з тим днем святкування, і почала роздумувати про майбутнє. Я стояла й говорила, із серцем, сповненим вдячної любові, дедалі більше переконуючи наших членів церкви, що є ще багато роботи. Ми не можемо дозволити собі задовольнитися перемогами, які здобули десятиліття тому. Наприкінці дня я затрималася в «Бельведері». Літній дощ заливав галявину, а глибоко в серці я знову відчула заклик зосередитися і продовжити шлях до світу надії і щастя як Мати миру.

Пісня перемоги, що пролунала з Данбері

Ми з чоловіком добре знали багатьох, хто виступав проти нас. Звинувачення в «промиванні мізків» неодноразово повторювалися. Така непристойна і брехлива критика завжди слідувала за нами з чоловіком. Проте це вже історія Божого провидіння, і ми розуміли, чому так відбувалося. Рух проти нас у Сполучених Штатах досягнув свого піку наприкінці 1970-х років. Мітинг біля пам’ятника Вашингтону став переламним моментом для тих, хто сподівався, що наш рух зазнає поразки, а критики та розпалювачі страху уявляли, як Принцип об’єднання ширитиметься тепер, неначе лісова пожежа, всією Америкою. Дональд Фрейзер, конгресмен із Міннесоти, очолив цих людей у Капітолії, відкривши слухання в Комітеті закордонних справ палати представників. Нас звинуватили в причетності до політичного скандалу, що у ЗМІ мав назву «Кореягейт». Ці звинувачення не мали жодного стосунку до нас, окрім того, що ми з Кореї, однак це набуло розголосу серед членів Конгресу.

Конгресмен Фрейзер у березні—квітні 1978 року провів слухання у справі дослідження нашого руху, в процесі якого не було виявлено ніяких доказів. Після цього розслідування він зазнав невдачі на місцевих виборах до Сенату США. Однак 1980 року Дональд Фрейзер став мером Міннеаполіса, а згодом ще й підписав привітальне звернення нам із чоловіком у цьому прекрасному місті.

А втім, наші противники не хотіли так просто здаватися. Тоді як комітету Конгресу нічого не вдалося знайти проти нас, ті, хто хотів засудити мого чоловіка, неважливо за що, надіслали запит до податкової служби, щоби та перевірила нас. Наприкінці 1970-х років наша церква пройшла повний аудит податкової служби. Ми відкрили їм

наші бухгалтерські книги, впевнені, що нічого поганого не зробили. Протягом двох років ми навіть надавали команді податкової служби приватний кабінет у нашій штаб-квартирі, що на Мангеттені. «Я жив та живу в жертовному служінні Америці і світові, — публічно заявляв Батько Мун, — мені немає чого соромитися. А справа ця є результатом расизму та релігійної упередженості».

Хоч батько Мун не зробив нічого поганого, 15 жовтня 1981 року окружному прокуророві США Південного округу Нью-Йорка з допомогою присяжних із третьої спроби нарешті вдалося висунути йому звинувачення в ухиленні від сплати податків. Наш адвокат знав, що через постійні нападки газет і телевізійних станцій на наш рух попросту неможливо скликати неупереджених присяжних із громадян Нью-Йорка. До того ж було нелегко знайти присяжних, які б розібралися у всіх тонкощах такої складної податкової справи. Ось чому батько Мун вимагав судового розгляду без участі присяжних, проте суд відхилив його позов. Відстоюючи свій погляд, державні юристи заплутали всіх у залі суду, а найбільше — самих присяжних.

18 травня 1982 року присяжні винесли свій вердикт. Мого чоловіка було визнано винним у несплаті загальної суми податків, нарахованих за трирічний період майже 10 років тому. Зазвичай на людей, які не сплачують податків навіть на значно більші суми, просто накладають штраф. А як поставилися до Батька Муна, проповідника з Кореї? Суддя стукнув молотком і оголосив: «Я засуджую вас до 18 місяців в’язниці та штрафу в розмірі 25 000 доларів». Почувши цей вирок, мій чоловік поспішно встав, усміхнувся і пройшов залою суду з простягнутою рукою, аби потиснути руку головному прокуророві. Той був шокований. Відтак повернувся спиною до мого чоловіка, сховав свої документи в портфель і вийшов із судової зали.

Американські церкви пильно стежили за нашим судовим процесом. Зберігання церковних коштів, які записували на ім’я пастора, було звичайною практикою, однак це стало підставою для звинувачення мого

чоловіка. Уряд переслідував того, хто робив те, що було звичною справою. Якщо вони кинули за ґрати мого чоловіка, це означало, що уряд міг посадити, кого йому заманеться. Тому коли Батька Муна оголосили винним, релігійний світ Америки піднявся. В один голос вони проголосили це рішення «очевидним утиском релігії». До цієї заяви долучилися: Національна рада церков, Об’єднана пресвітеріанська церква в США, американські баптистські церкви, Африканська методистська єпископальна церква, Асоціація унітарних універсалістів, Конференція південних християнських лідерів, Національна конференція темношкірих мерів, Церква Ісуса Христа святих останніх днів, Католицька ліга за релігійні і громадянські права, Національна асоціація євангелістів та багато інших. Разом із ними ми заснували Коаліцію за свободу релігії та Міжнародний альянс меншин, який організував мітинги по всій країні на знак протесту проти вироку. Чимало свідомих людей усіх конфесій і політичних поглядів влаштували демонстрації проти переслідування релігій.

Опираючись на цю двопартійну підтримку, ми подали звернення до Верховного Суду США. На наше велике розчарування, у травні 1984 року Верховний Суд умив руки, залишивши вирок без змін. Як гадаєте, що відповів мій чоловік? «Це Божа воля». Він не боявся потрапити до в’язниці. А рішення суду сприйняв як наступний крок Божого плану, щоби застерегти Америку від духовної смерті. 20 липня 1984 року його ув’язнили у Федеральній виправній колонії Данбера, що в штаті Коннектикут.

Усе це аж ніяк не стосувалося справи податків. Річ у тім, що наймогутніша країна світу злякалася зростання і впливу нашого руху. Викликане страхом і невіглаством, це було явне зловживання державною владою і впливом засобів масової інформації. Але шляхи Господні незбагненні. Християнська спільнота, як ніколи, об’єдналася з нами. Провідних священнослужителів обурив той факт, що за дію, яку можна охарактеризувати як адміністративна помилка — якщо така дійсно була, садять до в’язниці на 18 місяців. Тисячі представників духовенства у США протестували. Сотні людей провели тиждень у

Вашингтоні, що в окрузі Колумбія, в Братстві спільних страждань. Вони вивчали Божий Принцип та американські традиції свободи віросповідання, відвідували своїх представників у Конгресі, організовували демонстрації біля Білого дому. Вони заявляли, що, кинувши Батька Муна до в'язниці, уряд по суті те саме зробив із ними.

Окрім підтримання цієї екуменічної діяльності в Америці, члени Церкви об'єднання в усьому світі безперервно молилися. Не знаючи нашого досвіду ранніх років становлення церкви в Кореї, вони не могли повірити в реальність того, що Господь може опинитися у в'язниці. Ми з чоловіком втішали їх. «Відтепер почнеться новий світ», — переконував Батько Мун наших членів церкви, нашу сім'ю і мене. «Тепер не тільки Америка, а й усе людство буде з нами, і барабанний дріб надії пролунає в усьому світі».

20 липня 1984 року — день, який я хотіла би викреслити зі сторінок історії. Того дня мій чоловік покинув наш будинок і потрапив до в'язниці в Данбері. Перед тим як вирушити, о 10 годині вечора, він намагався надихнути і словами надії підбадьорити наших членів церкви, які зібралися в «Бельведері». З кількома із них ми поїхали до в'язниці. На очі мені навернулися сльози, проте я була сповненою рішучості не показувати свої емоції. Батько Мун попросив членів церкви розвіяти свій гнів і смуток. «Не плачте за мною, — сказав він їм, — моліться за Америку».

Дивлячись, як Батько Мун входить до в'язниці, нас охопило відчуття глибокої темряви. Ми довго стояли біля входу, нібито однієї миті він міг просто так розвернутися і піти звідти. Зітхнувши, я спробувала втішити всіх, і ми помалу рушили додому. Мій чоловік розпочав несправедливий термін ув'язнення на чужині, і я знала, що повинна пробачити людей, які запроторили його туди. Нам випала нагода втілити на практиці найфундаментальніший етичний закон нашого руху: «Любіть своїх ворогів і живіть заради них».

Самопожертвування, навіть перед смертельною небезпекою, і — якщо йти далі — прощення та любов до тих, хто звинувачує й обманює, — все це ми почали називати «духом Данбері». Дух Данбері — це віддавати і знову віддавати, навіть після того, як у вас усе забрали, пробачити всіх причетних, а потім вистояти та рухатися далі, знаючи, що, згідно з волею Небес, обов’язково відбудеться щось краще.

Наш нічний шлях додому був темним. Упродовж 10 років життя в Сполучених Штатах на мою долю випало більше пригод, ніж є каміння на березі річки. Ми побували в кількох світових турне, перетинали континенти і скликали проривні конференції, які збурили світ учених, теологів та духовенства. Ми зустрічали молодь, котра, випромінюючи безмежну енергію, оновлювала своє життя в обіймах Божої любові. Наш шлях був виснажливим, але неймовірно корисним. Зважаючи на все це, ув’язнення мого чоловіка стало важким хрестом, який треба було знести; воно — як та гірка пігулка, яку потрібно проковтнути.

Як його дружина я також переживала особистий біль. На ту пору моєму чоловіку було майже 65 років, і перебуванняу в’язниці в Сполучених Штатах, ледве знаючи англійську мову, напевне було нелегким. До того ж не так давно я народила нашу чотирнадцяту дитину. Я була з чоловіком щоразу, як він з’являвся в залі суду, перед засіданням Конгресу або виступав перед нашими членами церкви. А тепер ще й це. Мені було дуже важко — і душевно, і фізично. Окрім усього цього я мала заповнити вакуум керівництва, створений його відсутністю.

Мій чоловік знав, про що я думаю, тому намагався зосередити і свої, і мої думки, і весь наш рух на просуванні вперед. Наступного ранку він зателефонував і сказав: «Скажи членам церкви, що ми маємо запалити сигнальні вогні для християнства відповідно до Божого заклику».

Я поділилася словами чоловіка з нашими лідерами та членами церкви. Після цих натхненних слів, які мене зарядили енергією, я зрозуміла, що нам потрібно робити. «Бог дає нам ще одну можливість, — сказала я їм. — Ми конче маємо втілити те, до чого покликані, спираючись на наші

досягнення. Наша конструктивна діяльність та сумлінні духовні умови життя зворушать Божий Шімджон. Наша старанна посвята змусить сатану здатися. Зараз для цього найкраща пора. Це все увійде в історію як зустріч нової епохи».

Існує приказка: «Біда ніколи сама не ходить». І справді, не встигла я перевести подих, як головою врізалася в чергове несподіване нещастя. Головний лідер нашого руху, який одним із перших приїхав викладати Божий Принцип в Америку й активно захищав нас із чоловіком у США, раптово пропав безвісти. Незабаром ми дізналися, що доктора Пак Бо Хі викрали і зачинили в підвалі десь у Нью-Йорку. Викрадачі погрожували вбити його.

Ми викривали комуністичну підривну діяльність через газети «Світ новин» і «Вашингтон Таймс» і розбивали на дрізки ідеологічні претензії марксистів перед десятками тисяч американських священнослужителів за допомогою CAUSA. Комуністів обурювало те, що свобода віросповідання Сполучених Штатів дозволила нашому рухові набути такого впливу. Не маючи поліцейського апарату, який у них був у Північній Кореї, можливості табору лівих завдати нам шкоди були обмеженими. Але зараз, вважаючи нас вразливими через відсутність Батька Муна, вони вдалися до насильницької злочинної діяльності — викрали доктора Пака.

Мій чоловік перебував у в’язниці, тож мені довелося вирішувати проблему самотужки. Перше, що я зробила — це палко та щиро помолилася, аби той святий чоловік, якого викрали, почув мій голос. Тоді зателефонувала в США сенаторові Орріну Гетчу. Він був добросердою і справедливою людиною, виступав від нашого імені під час слухання в Конгресі. Я повідомила йому: «Причиною викрадення не є особисті стосунки і бажання отримати викуп. Це напад на людину, яка викрила їхній злочини за допомогою преси та просвіти». Сенатор Гетч відповів, що попросить ФБР провести розслідування негайно. Однак юристи і довірені радники припустили: якщо ФБР почне розслідування,

це збільшить імовірність того, що викрадачі завдадуть шкоди доктору Паку, тому краще з ними домовитися. Я не хотіла з цим погоджуватися, і знову поринула у відчайдушну молитву.

Тим часом, як згодом поділився з нами доктор Пак, ситуація погіршувалася. Викрадачі жорстоко били його та застосовували електричний струм, доки той не зомлів і не впав на холодну підлогу. Тієї миті він почув чийсь голос: «У тебе не так багато часу. Але вони не заподіють тобі зла до завтра. Ти виживеш, якщо втечеш протягом 12 годин. У тебе все вийде. Використовуй усі доступні способи».

Доктор Пак навіть крізь сон почув мої молитви. Він отямився і вирішив спробувати втекти. Проявивши неабияку кмітливість, доктор Пак умовив викрадачів послабити умови — і йому вдалося втекти з полону. Наступного дня він повернувся додому. Невдовзі після того я зустрілася з ним, і він докладно розповів, що сталося. «У темряві я почув голос Істинної Матері: він лунав, наче голос і одкровення від Бога. Ваші слова раптом розбудили мене та дали мені мудрість і силу перехитрити викрадачів».

Після того, як це сталося, дуже важкий період мого життя став часом, коли я була сповненою бадьорості, а моє бажання дарувати милосердну любов лише поглибилось. Дні були насичені емоціями і заповітними моментами, адже мій чоловік ділився зі мною своєю любов’ю. На початку кожного дня, після закінчення своєї молитви, о 5-й годині ранку він телефонував із тюремного таксофону і вітав мене словами: «Моя кохана Мамо!».

Мені дозволяли відвідувати його у в’язниці через день. Мене підвозили туди кабріолетом, і коли дозволяла погода, я опускала верх, виїжджаючи на останній пагорб біля території в’язниці. І в дощ, і сонячними ясними днями мій чоловік завжди виходив і чекав нашого прибуття. Із тугою в серці я широко посміхалася і махала рукою з машини. Іноді чоловік заходив до зали побачень втомленим і змученим,

бо щойно закінчив прибирати підлогу чи мити посуд. Котра з дружин змогла би спокійно дивитися на свого чоловіка в такому стані? Проте, придушуючи своє горе, я обіймала його зі світлою посмішкою. Я часто привозила нашу наймолодшу дворічну доньку Чон Джин, і чоловік дуже радів, обіймав її та брав на руки.

Коли наші короткі зустрічі закінчувалися, він проводжав нас. Поки ми з'їжджали з пагорба, від хвилювання сльози котилися мені з очей. Я вже не могла повернути обличчя до нього, щоб не видати свій плач, тому просто дивилася вперед і махала рукою на прощання. Я знала, що мій чоловік стоятиме на місці, не відводячи від мене очей, мовчки молитиметься та махатиме нам услід, поки не зникнемо за обрієм.

Батько і Мати Муни з Хьо Джином у реабілітаційному центрі для колишніх в'язнів після його звільнення з Федеральної виправної колонії міста Данбері. Батько Мун пробув там з 20 липня 1984 року до 20

серпня 1985 року

Упродовж 13 місяців ув’язнення Батька Муна я боролася з почуттям скорботи і несправедливості, однак мій обов’язок керувати церквою і провидінням був на першому місці. Я відчувала відповідальність за те, щоби надихати наших членів церкви в усьому світі, разом з чоловіком підтримуючи вісь, навколо якої оберталося їхнє непохитне життя у вірі. Дякуючи Богу, ми по-справжньому відчули стабільність. Коли мій чоловік потрапив до в’язниці, світова преса пліткувала і цинічно віщувала, що Церква об’єднання зникне. Деякі представники ЗМІ ніби з нетерпінням чекали, коли це трапиться, сподіваючись якнайскоріше оголосити: «Ось бачите, ми ж вам казали! Церква об’єднання — це шелихвости. Вона — наче порожнє яйце, і коли воно трісне, ми побачимо порожнечу всередині; її псевдовіруючі розбіжаться увсебіч».

Однак все було навпаки: чисельність наших членів церкви та союзників тільки зросла! Люди розуміли, що уряд США відправив Батька Муна несправедливо відбувати тюремний термін за те, що той присвячував своє життя спасінню людства. У глибині душі всі люди цінують свободу віросповідання.

2 вересня 1984 року: 13-та Міжнародна конференція за єдність наук у Вашингтоні, округ Колумбія. Мати Мун зачитує привітальне звернення від імені свого чоловіка

Попри ув’язнення Батька Муна, наша глобальна миротворча робота тривала. За місяць після його арешту було заплановано 13-ту Міжнародну конференцію за єдність наук (ICUS — International Conference on the Unity of the Sciences). Її щорічно проводили вже понад десять років й у ній брали участь учені з усього світу, аби обговорити, як об’єднати науки на основі абсолютних цінностей. Організаторам та учасникам потрібно було знати, чи відбудеться чергова конференція. Наші критики глумливо вигукували: «Там усе крутиться довкола Батька Муна. Без нього конференції не буде». Не зважаючи на них, я відповіла: «Ми обов’язково проведемо конференцію», — і підготовку було продовжено.

2 вересня 1984 року наш Міжнародний культурний фонд провів 13-ту Міжнародну конференцію за єдність наук у Вашингтоні. У ній взяло участь понад 250 учених із 42 країн світу. Я зустрічала і вітала кожного окремо, відтак піднялася на трибуну і рішуче вголос зачитала привітальну промову від імені засновника ICUS. Незважаючи на те, що його на конференції не було, все пройшло успішно. Науковці висловлювали вдячність, наші співробітники також були задоволеними. Усім стало очевидно, що наш рух бере свій початок від Бога, а не залежить від однієї особи.

На цьому успіхи наших міжнародних конференцій не закінчилися. Влітку 1985 року Академія професорів за всесвітній мир (PWPA — Professors World Peace Academy) запланувала провести глобальний конгрес в Європі. Знову я почула сумніви щодо того, чи зможемо ми й цього разу. Але, як і попереднього, я впевнено дала вказівку: «Ми проведемо цю конференцію, як і планували».

Місцем проведення конференції було обрано швейцарську Женеву. Доктор Мортон Каплан, відомий політолог із Чиказького університету,

був президентом PWPA. Він приїхав в Данбері, щоби порадитися з моїм чоловіком щодо конференції і зустрітися з нами. Тими днями мій чоловік, навіть перебуваючи у в'язниці, діяв під керівництвом Небес, аби зупинити поширення комунізму «на порозі» самої Америки — в Нікарагуа. Його рішучість викликала в американського президента Рональда Рейгана бажання вжити певних заходів. Спостерігаючи за розвитком подій, ми з чоловіком бачили, що за світовою експансією комунізм намагається замаскувати серйозну внутрішню кризу в межах своїх кордонів, і незабаром весь цей картковий будиночок розвалиться. 1970 року Батько Мун передбачив, що комунізм занепаде наприкінці 1980-х, за 70 років після заснування.

Отже, на зустрічі з політологом із Чиказького університету мій чоловік оголосив тему конференції — «Падіння Радянського Союзу». Доктор Каплан, беручи до уваги лише на зовнішню ситуацію у світі, був проти:
— Соціологи не обговорюють те, чого не сталося.
Але Батько Мун м'яко, проте рішуче заперечив:
— Комунізм іде на дно, а Радянський Союз зазнає краху, тому вам потрібно оприлюднити ці факти перед спільнотою вчених і професорів з усього світу.
Доктор Каплан знову завагався і запитав:
— Як щодо того, якщо ми вставимо слово «можливе«?
Батько Мун відповів:
— Ні. Це не просто можливість. Повірте мені і зробіть так, як я кажу.

Коли ми поверталися зі зустрічі, я помітила, що в доктора Каплана голова йшла обертом. Позаяк він був всесвітньо відомим ученим, то не міг говорити того, що вважав порожніми словами, а надто скликати на основі цього конференцію. Він тричі наголосив, що хотів би дещо пом'якшити тему конференції. Я сказала, що цього робити не слід, щоби він ні про що не турбувався і дослухався до порад мого чоловіка. Проте він далі шукав обхідні шляхи і дивився на мене чарівними, сповненими надії очима. «Хіба не можна використати дещо м'якше слово, ніж «падіння»? — не вгавав він. Однак я не поступалася. Ми з чоловіком знали, що за кілька років комунізм у Радянському Союзі занепаде.

Із 13 по 17 серпня 1985 року пройшла 2-га Міжнародна конференція Академії професорів за всесвітній мир у Женеві під назвою «Падіння Радянської імперії: перспективи переходу до пострадянського світу». Сотні викладачів університетів обговорювали падіння комунізму з різних кутів зору. Вони чули пророцтво про те, що «комунізм упаде за кілька років». І були шоковані, адже такі ідеї навіть не спадали їм на думку. Їх вразило й те, з якою рішучістю ми йшли проти здорового глузду і політкоректності. Їхні нерви були на межі з іще однієї причини: радянське посольство було розташоване прямо через дорогу від місця проведення конференції.

Деякі відомі соціологи та професори доволі жорстко розкритикували наше проголошення. Та, як ми і передбачали, радянський комунізм опустив завісу буквально шість років по тому. Цікаво, що коли власне Радянський Союз розпався, дехто з цих учених заявляв, начебто вони передбачали, що цетрапиться, але мало хто визнавав, що саме Батько і Мати Муни першими пророкували, що це насправді відбудеться, і навіть скликали конференцію з однойменною назвою. Що ж, ми з чоловіком просто продовжили свою справу, працюючи заради майбутнього.

Навіть під час незаслуженого ув’язнення мій чоловік неабияк вразив інших в’язнів своєю зразковою поведінкою і старанністю. Спочатку ув’язнені глузували з нього, начебто той заснував дивну нову релігію, що походила зі Сходу, і навіть намагалися сперечатися з ним. Але Батько Мун сприймав усе це терпеливо, стримано і гідно. Пізніше він зізнався мені, що з нетерпінням чекає, коли побачить, кого Бог приготував для зустрічі з ним. Мій чоловік зобов’язався перетворити Данбері — місце, де панує гнів, образа й егоїзм — на місцину, де пануватиме любов.

Незабаром в’язні побачили, що батько Мун витрачає свою тижневу соціальну допомогу на покупки в тюремному магазинчику, а протягом тижня роздає все куплене одиноким однокамерникам. Рано-вранці він проводив молитовні служби, й інші в’язні поступово почали

доєднуватися до нього. Дехто з них побачив у моєму чоловікові справжнього учителя; декотрі називали його «святим у в’язниці». Охоронці і тюремне керівництво в’язниці теж були вельми враженими.

20 серпня 1985 року, в день звільнення Батька Муна, газета «Нью-Йорк пост» опублікувала карикатуру, на якій було зображено, як усі в’язні вклоняються Батькові Муну, а один тюремний чиновник каже іншому: «Випускай вже його скоріше звідси, поки він не влаштував тут масові одруження!». Ото ми з чоловіком насміялися!

Як його дружина і мати наших дітей, я переживала ув’язнення чоловіка наче власне. Справа Данбері нагадувала ситуацію суду над Ісусом, який проводив римський прокуратор Пилат, та його подальше розп’яття. Структури, які хотіли, щоби Батько Мун зник назавжди, постійно вишукували можливість це зробити. Американське ФБР затримало оперативників Червоної армії в США, яких надіслали радянське КДБ і Кім Ір Сен із Північної Кореї, щоб убити мого чоловіка. Серед ув’язнених були люди, які відчували таку ж ненависть, як і ті, хто викрав доктора Пака. Мій чоловік сидів в одній камері з такими людьми, і ніхто не міг гарантувати його безпеку. Це була сучасна версія Голгофи, він наче висів на хресті зі злодіями ліворуч і праворуч.

Попри ці обставини, ми присвятили своє життя спасінню Америки. У підсумку, хоч нас переслідували, звинувачували й ув’язнювали, ми з чоловіком ніколи не відступали і не відступимо — ні на землі, ані на небі. Ставши з ним єдиним організмом — коли його думки були моїми, а мої — його, я любила всією душею й тілом, прагнучи втілити Божу мрію. Я мовчки пройшла цей виснажливий життєвий шлях, бо покликана привести людську сім’ю до єдності як Мати миру, зцілити нашу стражденну планету як Мати Всесвіту і подарувати радість нашому Небесному Батькові як Його Єдинородна Донька.

Якось мій чоловік назвав мене первосвященником. Він сказав, що досі в Божому провидінні первосвященниками були лише чоловіки, але нині почалася епоха жінки, тож священниками мають ставати жінки. Небесні

Батьки закликають жінок у ролі посередниць передавати прощення, очищення та відродження всьому людству.

Я не залишу вас сиротами

Із наближенням Таємної вечері Ісус утішав своїх учнів, кажучи: «Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!» (Іван. 14:18). Цей уривок кількома словами описує шлях, яким я пройшла. Незважаючи на те, що всі ми маємо батьків, коли починаємо блукати в темряві, не знаючи Бога й не розуміючи, як жити далі, — ми почуваємося сиротами. Упродовж свого життя я прагнула привести людство до любові Бога, нашого Небесного Батька, любові, що дарує прийняття, прощення і відродження.

Ще в 1990-х роках якби котрась жінка забажала очолити подію або виступити з промовою в сільській місцевості Кореї, люди поглянули б скоса і запитали: «Навіщо?». У них просто в голові не вкладалося: як жінка може звертатися до жінок заради жінок. На ту пору жінки не мали публічного голосу. Хоч в суспільстві і проголошувалося, що чоловіки та жінки мають однакову цінність, але на практиці ці слова навряд чи були варті того паперу, на якому їх було надруковано. Жодна людина — чоловік це чи жінка — не знала навіть, як правильно розпочати обговорення цього питання.

Я довго розмірковувала над тим, коли ж жінки все-таки зможуть виконувати свою роль як досконалі особистості, як співтворці і важливі члени суспільства, а надто як Божі доньки. Ми з чоловіком щиро молилися під час його ув’язнення в Данбері, і разом дійшли висновку, що настав час звільнити всіх жінок, а моє завдання — взяти на себе громадську роль навчати цього і показувати власний приклад. Отже, ми ретельно почали створювати духовну і фізичну основу того, що згодом переросло у Федерацію жінок за мир у всьому світі.

Мій чоловік почав навчати, що позицію істинної жінки займаю я — та, котра стоїть ліворуч від Бога, праворуч Якого стоїть він сам. Він розповідав про мене як про істинну жінку та співзасновницю нашого руху; як істинну жінку, що є індивідуальним втіленням Істинних Батьків і служить, як і він. Він стверджував, що я як істинна жінка маю такі ж повноваження, спадщину і права, що і він. Після наших зустрічей з президентом Михайлом Горбачовим та пані Раїсою Горбачовою, а також із генсеком Кім Ір Сеном, про яку я розповім згодом, ми вирішили, що настала пора для проголошення світові Істинних Батьків. Як його дружина я є першим свідком свого чоловіка. Він, як мій партнер у любові до Небесного Батька, першим запропонував мені звернутися з нашим посланням миру.

Ми з чоловіком заснували Федерацію жінок за мир у всьому світі. Після інавгураційного мітингу на Олімпійському стадіоні в Сеулі в квітні 1992 року, про який я далі розповім, я провела низку заходів, відкриваючи відділення федерації в 40 корейських містах. Я виступала з посланням «Провідна роль жінки у світі ідеалу». Нам було цікаво, скільки людей відвідає ці події, і ми надзвичайно раділи, бо кожного разу зала була заповненою. Хоч промова стосувалася більше жінок, у залі було й багато учасників-чоловіків. Я розуміла, що епоха жінок, про яку ми з чоловіком говорили, вже настає.

10 квітня 1992 року: 150 000 людей на інавгураційному мітингу Федерації жінок за мир у всьому світі в Сеулі

Коли турне Кореєю закінчилося, ми запланували виступи-відкриття філій Федерації жінок в Японії.

— Японські жінки теж повинні це почути, — сказала я своїм асистентам.
— Згодні, — відповіли вони, — але ви говорите корейською, тому через переклад початковий зміст буде передано не повністю.
— Погоджуюся. Тоді я говоритиму японською.

Коли мій чоловік почув це, він навіть хотів мене відмовити.

— Буде значно легше виступати з перекладачем. Промова довга, і ти погано знаєш японську мову. Та й часу залишилося зовсім мало. Ти впевнена, що можеш говорити з ними японською?

Не встиг він договорити, а вже знав мою відповідь. Та і що було відповідати? Я репетирувала промову японською мовою кілька днів, бо дуже хотіла, щоб японський народ не почувався сиротою. Я прагнула пояснити їм їхньою ж мовою, що насправді всі ми — сироти, і нині через Істинних Батьків можемо стати дітьми нашого Небесного Батька.

24 вересня 1992 року в японському «Токіо Доум» зібралося 50 тисяч людей. Я вперше публічно виступала японською в знаковому місці — столиці Японії, і слухачам про це було відомо. Ніхто — ні корейці, ні японці — не мав великих очікувань щодо результату. Організатори, про всяк випадок, підготували молодих японських перекладачів, які стояли прямо за сценою. Та коли я вийшла на сцену і почала говорити, японці були просто вражені. Вони встали і стоячи почали аплодувати.

Перші кілька хвилин слухачі сприймали мене дещо насторожено й подумки наче запитували себе: «Коли ж вона припуститься помилки, коли?». Але я продовжувала, і кожне речення закарбовувало Боже слово у їхніх серцях. Було помітно, що вони розслабилися, бо виглядали щасливими.

Протягом наступних дев’яти днів я виступала з цією промовою в семи містах без натяку на втому, а потім ще три дні — перед корейцями, які мешкають в Японії. Так мені вдалося підняти дух і японських, і корейських жінок.

— А тепер я маю вирушити в Америку, — сказала я тоді своїм помічникам.
— Чи не занадто це важко? Просимо вас, зробімо хоч один повноцінний день відпочинку перед вильотом.

Але душею я вже була там, на Заході:

— Там багато людей чекають на мене. Я не можу відпочивати і розслаблятися.

Перетнувши Тихий океан, я ступила на американську землю. Виступаючи у восьми найбільших містах США, я проголошувала, що епоха жінок вже не за горами, й пояснювала, що це означає для чоловіків, жінок і Бога. Уже першого дня мешканці Вашингтона глибоко дякували мені. Досі вони сприймали мене лише як «дружину преподобного Мун Сон Мьона з Кореї», але зараз їхнє ставлення змінилося. Тепер я була Хан Хак Джа, яка представляє всіх жінок, усі жіночі прагнення та цінності. Я посіяла у їхніх серцях зерна жіночого лідерства, необхідного для завершення спасіння світу.

Інавгураційне турне від федерації жінок я продовжила в Європі, Росії, Азії й Океанії. Я ніколи не забуду свого виступу на Філіппінах. За день до події я вилетіла з Лос-Анджелеса в Манілу. У літаку я ненадовго задрімала, і мені наснилося, що годую грудьми малюка. Дивлячись на цю маленьку прекрасну дитинку, я промовила до себе: «Я вже не в тих літах, щоб народжувати».

Прибувши до Маніли, я дізналася, що того дня, 8 грудня, католицька церква відзначає свято Непорочного Зачаття. Якось однією з вулиць у центрі Маніли проходила жінка і випадково побачила плакат, що рекламував мою промову. На плакаті була зображена я в жовтій

корейській сукні. Раптом їй спало на думку: «Це людина, яка виконає місію Діви Марії». Тієї миті на тому ж місці вона вирішила прийти на мій виступ. Цю жінку так глибоко зворушила моя промова, що вона встала і голосно вигукнула: «Та, що приїхала на Філіппіни цього святого дня, справді наша Матір Марія!». У відповідь зала вибухнула вигуками підтримки.

Наприкінці турне був запланований виступ у Будинку народних зібрань, що на площі Тяньаньмень у Китаї. Це була складна знакова подія. Ми очікували, що, позаяк почала діяти політика відкритих дверей Китаю, все пройде спокійно, але не так сталося… Комуністична партія та військові вже на самому початку відмовились надати дозвіл на проведення заходу. Коли ми пояснили, що це не політичний мітинг, вони відповіли: «Тоді текст вашої промови має пройти цензуру. Він не має містити нічого про Бога». Цензорські перевірки тривали тиждень. Відтак висновок був чітким: «Ми не можемо дозволити вам виступити з такою промовою».

Мені неодноразово намагалися влаштувати саботаж, аби я змінила промову, але я не поступалася. Я доводила, що виступ не має нічого спільного з політикою, а в промові йдеться здебільшого про жінок. Здавалося, справа зайшла в глухий кут. На ту пору син президента Дена Сяопіна — Ден Пуфан — був головою Національної федерації інвалідів Китаю — організації, що налічувала 500 000 осіб. За день до події він запросив мене та інших керівників федерації жінок на прийом, який проводила його організація. Захід пройшов вельми душевно, ми підбадьорювали один одного, попри відмінності в наших системах та ідеологіях. Почувши про такий приємний досвід, увечері нас запросила на зустріч уже Всекитайська федерація жінок. Ми, жінки, не знали добре одна одну, тому спочатку трохи ніяковіли, але незабаром здружилися і весело провели час, співаючи разом пісень.

Незважаючи на те, що громадські прийоми та офіційні публічні заходи — це абсолютно різні формати зустрічей, проте наш позитивний досвід спілкування з двома згаданими національними організаціями, що тісно

пов’язані з президентом, додав мені впевненості; тому я, стоячи на своєму, все-таки виголосила початковий текст промови. Люди з цієї комуністичної країни здивувалися, почувши, як я промовляю слово «Бог» — не раз і не два, а десятки разів! А я була спокійною, адже знала, що все так і має бути. Той факт, що я виступила з такою промовою в Будинку народних зібрань у Пекіні, був просто революційним! Такою була революційна сила жінки. Отже, за цих умов протягом 1992 року я здійснила турне, виступивши в 113 містах світу.

Вирушаючи з Кореї в турне, я мала кілька комплектів одягу, які мали б згодитися мені в неоднакових кліматичних умовах у різних країнах. Але після повернення у мене зостався тільки один костюм, який і був на мені. Я завжди роздаю свій одяг, до того ж мене не було вдома майже рік. Коли мій чоловік зустрів мене, він одразу сказав:

— Ти добре попрацювала!

А потім, поглянувши на мої руки, запитав:

— До речі, а де твоя обручка?

Я подивилася на свою руку. Тільки зараз згадала, що її немає.
— Обручки немає… Напевно, я комусь її віддала.
— Кому ж ти її віддала? — недовірливо спитав він.
— Знаєш, я пам’ятаю, що подарувала її комусь під час туру. Та ніяк не можу пригадати, хто це був. Той, кому вона дісталася, або збереже її як сімейну реліквію, або, за потреби, продасть, щоб підтримати свою сім’ю.
— Та ні, може, це і добре, що ти віддала обручку. Але невже не пам’ятаєш, кому?

Ми справді не так багато уваги приділяємо особистим речам, і так було завжди. Поглянувши чоловікові в очі, я помітила вдячність за цю, притаманну мені, рису. Відтак він посміхнувся, ствердно кивнув головою і ми продовжили святкування.

Після одруження ми з чоловіком не могли провести медовий місяць. Для мене це не становило проблеми, а він завжди відчував докори сумління. Коли ми були в Нідерландах під час турне — а це був 1969 рік — він, поміркувавши, купив мені за накопичені гроші маленьку діамантову каблучку. Ця каблучка була коштовною, але я подарувала її комусь, і навіть забула кому. Я розлучаюсь із речами легко, а потім просто відпускаю їх. Бог приходить до тих, хто віддає те, що має, віддає своє душу і навіть життя, а потім і не згадує цього. Мій чоловік знає, що я така, та і він такий самий. Як і я, він «відпустив» цей випадок.

Те глобальне турне 1992 року аж ніяк не було відпусткою: ми охопили 113 міст, 24 часові пояси, переїжджаючи з місця на місце, від реєстрації до реєстрації; один натовп змінювавінший, один розклад — другий, то одне траплялося, то щось інше. Я говорила про цінність і місію жінок, шлях до миру в сім’ї та світі і любов до Небесного Батька. Я робила це, щоби відкрити браму для людства, яке застрягло на місці, наче самотня сирота, і привітати його в цілющих, сповнених любові обіймах Істинних Батьків. Лише отримавши Боже благословення на шлюб, ми можемо залишити сиротинець і як воістину щасливі сини і доньки Бога отримати свій спадок.

Я тут, щоби подарувати всім вам свою обручку.